

Nr 3.

Ankom till riksdagens kansli den 29 februari 1924 kl. 1 e. m.

Andra kammarens fjärde tillfälliga utskotts utlåtande nr 3 i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om återförande till kronan av rekognitionshemman och till bergshanteringens understöd anslagna skogar.

Motionen.

I en inom andra kammaren väckt och till dess fjärde tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 344, hava herr *Vennerström m. fl.* hemställt, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning snarast möjligt, huruvida åtgärder böra vidtagas för att till kronan återföra rekognitionshemman och till bergshanteringens understöd anslagna skogar, samt om framläggande för riksdagen av de förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Till stöd för denna hemställan hava motionärerna åberopat vad som förekommit vid samma frågas behandling vid 1920, 1921 och 1922 års riksdagar.

Till belysande av förevarande frågas förhistoria och av vad som framkommit i samband med dess tidigare behandling inom riksdagen har utskottet ansett sig kunna inskränka sig till att återge vad i ärendet förekom vid 1922 års riksdag. Då förelågo tvänne inom andra kammaren väckta motioner i ämnet, dels nr 155 av herr *Herou m. fl.*, vari bland annat hemställdes, att riksdagen måtte med stöd av redan kända fakta i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förberedande åtgärder i syfte att till kronans fullständiga förfogande återbörda rekognitionsskogar och under bruk skatteköpta hemman, som med nyttjanderätt för produktionsändamål, särskilt bruksdrift, överlätits åt enskilda men under tidernas lopp medels processer och på ohållbara bevis vilande domstolsutslag lagts under enskilda ägare med faktisk äganderätt, dels nr 156 av herr *Vennerström*, utmynnande i enahanda yrkande som den nu föreliggande motionen.

Dessa motioner hänvisades till andra kammarens fjärde tillfälliga utskott, som i anledning av motionerna anförde följande:

»Den av sistnämnde motionär gjorda hänvisning till förevarande ärendes behandling vid 1920 och 1921 års riksdagar innebär en erinran därom, att andra kammaren för sin del vid två olika tillfällen redan uttalat sig för en utredning i det angivna syftet. Vid 1920 års riksdag blev emellertid utredningsvrkandet, som då tillstyrktes av andra lagutskottet, till vilket ärendet

hänvisats, avslaget av första kammaren med 52 röster mot 44. Frågans behandling vid 1921 års riksdag gav samma negativa resultat, i det att första kammaren på förslag av sitt andra tillfälliga utskott beslöt att icke biträda andra kammarens av dess fjärde tillfälliga utskott förordade beslut om avlåtande till Kungl. Maj:t av en skrivelse, innefattande den anhållan, som återfinnes i herr Vennerströms här ovan återgivna hemställan.

Da andra kammaren således så nyligen som åren 1920 och 1921 funnit det önskligt, att en utredning rörande denna mycket omfattande och synnerligast i vissa delar av vårt land livligt uppmärksammade fråga komme till stånd, kunde det måhända från utskottets sida vara tillräckligt att i största korthet erinra därom, att under den tid, som förflutit sedan nyssnämnda beslut fattades, ingenting inträffat, som rimligen kan motivera ett frånträdande av den ståndpunkt, kammaren genom de båda ifrågavarande besluten intagit. Det synes emellertid utskottet angeläget att, med hänvisning till de under ärendets förutvarande behandling till riksdagen ingivna handlingar, något närmare erinra om de sakförhållanden, som ligga till grund för det upprepade framläggandet inför riksdagen av förevarande spörsmål, sakförhållanden, som av andra kammaren ansetts utgöra tillräckligt bärande skäl för en anhållan hos Kungl. Maj:t om föranstaltande av utredning.

Att i detta sammanhang förebringa en mera utförlig historik av rekognitionsskogarnas ställning under olika tidsperioder och de åtgärder, som med avseende å dessa skogar vidtagits från statsmakternas sida, torde knappast vara behöfvt. Utskottet anser sig därför härutinnan kunna inskränka sitt yttrande till några kortare erinringar, ägnade att i viss mån belysa den ståndpunkt statsmakterna intagit med avseende å det i förevarande motioner omnämnda villkoret, att skogarna i fråga skulle nyttjas för den bruks- och bergsdrift, till vars understödjande och förkovran de blivit av kronan upplättna.

Under påpekande av, hurusom en mängd kronans hemman blivit till understöd för bruk eller fabrik sålda till skatte åt vederbörande bruks- eller fabriksägare med förbehåll, att hemmanen ej finge skiljas från det bruk eller den fabrik, till vars förmån försäljningen skett, samt att, därest bruket eller fabriken nedlagts, kronan ansetts på grund av »föräldrade författningar» kunna återtaga sålunda försålda hemman, yrkade vid 1886 års riksdag herr C. A. Bäckström i en inom första kammaren väckt motion, att »därest utfärdat skattebrev innehölle, att skatteupplåtelsen skett till understöd för bruk eller fabrik och att hemmanet ej finge därifrån skiljas, sådant hädanefter icke skulle medföra behörighet för kronan att yrka rubbning av ägares och in-teckningshavares rätt». Riksdagen ansåg sig emellertid ej kunna biträda denna motionärens hemställan, på skäl som utvecklades i det av statsutskottet med anledning av motionen avgivna utlåtandet. Häri anförde utskottet bland annat, att vid försäljningar till bruken av rekognitionshemman har syftet varit enahanda som med den ursprungliga upplåtelsen av de allmänningar, varav hemmanen bildats, eller bergshanteringens understödjande och uppmuntran. Räntan av rekognitionshemmanen har — fortsatte utskottet — trätt i stället för den förra arrende- eller rekognitionsavgiften, och även uti dessa hemmans räntor har jämlikt kungl. kungörelsen den 5 juni 1885 en nedsättning med 30 procent från och med innevarande år ägt rum. Skulle nu — — — kunna avstås från rätten att föra talan om rekognitionshemmanens återvinnande i händelse de skiljas från bruk, till vars understöd de blivit anslagna eller i händelse sådana bruk nedläggas, så komme —

framhölls vidare i det nyssnämnda utskottslåtandet — staten för avståendet till enskilda av en mängd värdefulla jordegendomar icke att åtnjuta någon annan ersättning än de ännu kvarstående 70 procenten av räntan å rekognitionsskogshemmanen. »På grund av dessa förhållanden äger, enligt utskottets åsikt, staten fullt fog att fortfarande fasthålla grundsatsen, att ifrågavarande hemman skola vara oskiljaktigt förenade med det verk, till vars understöd de blivit skattessålda.»

Detta vid 1886 års riksdag avgivna utlåtande står, som man finner, i god samklang med de föreskrifter rörande nyttjanderätten av ifrågavarande skogar, som avgivits

dels 5 april 1739, då Kungl. Maj:t förklarade, »att med alla sådana skogars nyttjande ej något missbruk till avsalu av bruks- och manufakturägarna må förövas, utan de allenast till brukets eller manufakturiets enskilda underhållande och förnödenhet användas;

dels 4 februari 1811, då i den till grund för skatteköpen liggande k. kungörelsen utsäges, att, då hemman vore inrättade av den för bruken till deras upprätthållande såsom nödig ansedd mark och skog, i skatteköpsbrevens skulle intagas det förbehåll, att de »alltid skola bliva oskiljaktiga från de bruk, varunder de lyda»;

dels ock 16 maj 1835, då Kungl. Maj:t förklarade sig »icke funnit skäligen i allmänhet medgiva den utsträckning (som begärts) av dispositionsrätten över rekognitionsskogarna, att bruks- och bergverksidkarna måge använda dessa skogar vid vilketdera av deras bruk och bergverk, som de själva finna lämpligast».

Av ovan anförda exempel torde tydligt framgå, att statsmakternas mening med upplåtelsen och skatteförsäljningen av rekognitionsskogarna varit att bereda bruken ett i forna tider välbehövt understöd, men att skogen skulle återfalla till kronan, om vederbörande bruk nedlades. Detta villkor har emellertid till följd av olika omständigheter blivit satt ur kraft, och från många håll hava allvarliga klagomål anförts däröver, att icke kronans rätt blivit vederbörligen bevakad. Till en del torde det sålunda påtalade förhållandet kunna förklaras därav, att den uppsikt som skulle å kronans vägnar utövas icke varit tillräckligt effektiv. Denna bristande kontroll väckte ofta bland allmänheten stora bekymmer, och icke minst kraftigt kommo dessa till uttryck vid 1895 års riksdag, då hr *Hedin* i andra kammaren framställde en interpellation rörande ifrågavarande angelägenhet. I motiveringen till denna interpellation erinrades om vissa förhållanden, som ansågos ådagalägga, att den lagstadgade kontrollen över värden och förvaltningen av statens till bergshanteringens understöd anslagna skogar icke vore tillräckligt verksam. Interpellationen fick till följd, att vissa nya bestämmelser utarbetades till förhindrande av påtalade missförhållanden. Den från statens synpunkt ökade säkerhet som härigenom vanns har sedermera blivit på ett effektivt sätt kompletterad genom 1919 års urtima riksdags beslut att provisoriskt upphäva 1811 års skatteköpsförordning.

Såsom av motionerna framgår taga emellertid motionärerna sikte jämväl på frågan, hurvida och på vad sätt ett återförande till kronan må kunna ske av de *skatteköpta* hemman, vilkas innehavare icke uppfylla de vid upplåtelsen fastställda ovan antydda villkoren. Detta yrkande är, kan man säga, det väsentliga i de förevarande motionerna.

Vid efterforskandet av orsakerna till det av motionärerna sålunda påtalade förhållandet, att sagda villkor vid skatteköpen icke lett till allmän

efterföljd, måste man ägna sin uppmärksamhet åt, förutom nyssnämnda brist i uppsiktsförfarandet, jämväl den omständigheten, att domstolarna icke funnit de vid upplåtelsen fogade förbehållen äga laga kraft jämlikt jordabalken eller annan lag. Bekant torde sålunda vara, att Högsta domstolen den 8 juni 1897 genom ett flertal domar ogillade å kronans vägnar förl återvinningstalan, väckt mot atskilliga innehavare av rekognitionsskogshemman. Till belysning i viss mån av sakens juridiska sida, sådan den avtecknade sig vid dessa domstolsbeslut, må i detta sammanhang erinras om innebörden av den motivering Högsta domstolen förebragte i det mål, som gällde Stjärnfors bruks rekognitionsskog. Domstolen anförde därvid bl. a., att det i berörda köpebrev intagna villkor, »att hemmanen oskiljaktigt skulle vara förenade med Stjärnfors bruk, så mycket mindre kunde föranleda till skattemannarättens förverkande, därest hemman skildes från berörda bruk, som enligt 1 kap. 2 § jordabalken, sådant detta lagrum lydte genom K. F. den 1 juni 1810, *dylikt i köpehandlingen intaget förbehåll vore utan verkan*». Genom beslut nästföljande år beslöt därför riksdagen, att den sålunda genom domstolsbeslut underkända bestämmelsen, att hemmanen alltid skulle vara oskiljaktiga från de bruk, varunder de lydte, skulle upphöra att gälla.

Av det hittills anförda torde framgå, att upplåtelsen av rekognitionsskogar och medgivandet att skatteköpa dylika, skett mot uttryckligt angivet villkor, att skogarna skulle nyttjas för visst i överlåtelsehandlingen angivet ändamål, men att de rättsanspråk, som kronan på grund härav kunnat resa, visat sig icke juridiskt hållbara, då kronan sedermera gjort sina rättsanspråk gällande. Under sådana förhållanden är det givet, att mången frågar sig vad en utredning angående återförvärv till kronan av ifrågavarande egendom skulle kunna äga för betydelse. Kammarkollegium, som anmodades avgiva yttrande över hr Erikssons i Grängesberg vid 1920 års riksdag i ämnet väckta motion, gav för sin del följande svar på denna fråga: »Då — — — — å ena sidan den tanke, som ligger till grund för motionen, ytterst bottnar i den i för sig enligt kollegii mening icke oriktiga föreställningen att genom 1897 års domar den materiella rätten blivit lidande till förmån för den formella, och denna föreställning uppenbarligen delas av stora befolkningsgrupper inom landet, men, å andra sidan, de svårigheter som äro förenade med ett realiserande av motionärens tanke icke synas vara klart insedda, har kollegium för sin del icke något att erinra mot en utredning, dock icke såsom motionären avser allenast angående sättet för rekognitionshemmanens återförande till kronans fria disposition, utan i första hand för utrönande av möjligheten och lämpligheten av en sådan åtgärd. — Även om en sådan utredning skulle giva ett i huvudsak negativt resultat har i alla fall därmed vunnits, att denna under de senare årens riksdagar ständigt återkommande fråga finge en så fullständig belysning, att den kunde på ett säkrare sätt än hittills av allmänheten bedömas och därmed tilläventyrs bliva avförd från diskussion.»

Det synes utskottet som om även de vilka i sak intaga en annan ståndpunkt än motionärerna i förevarande fråga och därtill dela kammarkollegii uppfattning rörande det reella värdet av den begärda utredningen, skulle kunna medgiva, att en utredning vore befogad åtminstone ur den synpunkten, att full klarhet borde åstadkommas i alla på frågan inverkan förhållanden. Eller med andra ord, att man borde erkänna riktig-

heten av ej blott de från kollegii sida anförda premisserna utan även de slutsatser, till vilka kollegium i sitt yttrande kommit. Och då, såsom ovan erinrats, andra kammaren vid tvenne föregående tillfällen givit sin anslutning till det av kollegium förordade utredningskravet, kan icke utskottet finna något bärande skäl för att nu tillstyrka ett frånträdande av denna ståndpunkt. Kravet på en förutsättningslös utredning, vilken givetvis icke kan eller får innebära, att statsmakterna skulle umgås med planer att kränka någon medborgares rätt — utskottet tillåter sig härvid hänvisa till kammarkollegii i ovan citerade yttrande gjorda erinran angående våra civillagars karaktär — torde sålunda kunna omfattas av en och var, hur vitt skilda de principiella uppfattningarna i själva sakfrågan än må vara. Utredningsyrkandet tager ju, som vid flera tillfällen erinrats, sikte på önskvärldheten av att få till fullo klarlagt ett spörsmål, som särskilt i vissa delar av landet intager en mycket framskjuten plats bland befolkningens politiska intressen. Såsom ett förklarande exempel på varför så är fallet må här erinras om de i hr *Erikssons* i Grängesberg motion vid 1920 års riksdag intagna uppgifter rörande omfattningen av beviljade skatteköp inom endast tre kommuner i Kopparbergs län, nämligen Grangärde, Ludvika och Sävsnäs socknar. Inom dessa hava följande rekognitionsskogar försålts mot angivna köpeskillingar: År 1884 till Enkulle hyttelag $\frac{35}{64}$ mantal för kronor 40.03, år 1845 till Sörviks och Brunnsviks hytteägare $\frac{17}{48}$ mantal för kronor 31.94, Norhyttans ägare $\frac{7}{16}$ mantal kronor 32.04, Västansjö hyttas ägare $\frac{25}{32}$ mantal kronor 57.22, år 1852 till Rävåla hyttelag $\frac{15}{64}$ mantal kronor 78.16, Abeckshyttas ägare $\frac{29}{48}$ mantal kronor 40.34, Persbo hyttelag $\frac{17}{64}$ mantal kronor 80.29, Marnäs hyttelag, Knutsbo skog om $\frac{5}{64}$ mantal kronor 5.46, Gonäs hyttelag $\frac{63}{128}$ mantal kronor 35.01, Sunnansjö hyttelag $\frac{15}{32}$ mantal kronor 83.76, år 1848 till Saxhytte hyttelag $\frac{37}{64}$ mantal kronor 40.22, år 1854 till Bäragsbo hyttelag 1 mantal kronor 60.48, år 1855 till Klenshytte hyttelag $\frac{5}{8}$ mantal kronor 45.30, Hellsjö hyttelag $\frac{7}{16}$ mantal kronor 41.71, år 1857 till Björnhytte masugns ägare 10 skogshemman om tillsammans $5\frac{10}{16}$ mantal kronor 411.80, år 1858 till Prästhytte masugnsägare $\frac{57}{64}$ mantal kronor 65.20, år 1863 till Ludvika bruksägare 10 skogshemman om tillsammans $6\frac{1}{4}$ mantal kronor 463.78, och sista försäljningen år 1878 till Fredriksberg och Gravendals bruk 23 mantal kronor 1,344.31. Den sammanlagda köpeskillingen för de försålda 46 mantalen blir sålunda endast kronor 2,996.11.

Efter anförandet av dessa exempel finner sig utskottet böra erinra därom, att utskottet från sina ovan angivna utgångspunkter ingalunda avsett att genom de sålunda lämnade sakuppgifterna giva någon antydning om, i vilken omfattning eller på vad sätt statsmakterna möjligen skulle kunna återupprätta eller vidmakthålla den materiella rätt, som enligt kammarkollegii uppfattning blivit lidande till förmån för den formella rätten. Enligt utskottets mening bör nämligen hela detta problem objektivt och förutsättningslöst prövas vid den utredning, som utskottet finner av olika skäl synnerligen påkallad, en utredning, som givetvis måste komma att röna påverkan av den ordning, som redan inträtt med avseende å den formella regleringen av hithörande äganderättsförhållanden.

Slutligen synes det utskottet även angeläget framhålla, att det ovan påpekade, sedan långt tillbaka märkbara intresset för en utredning av de i motionerna berörda förhållanden torde i närvarande tid, då kravet på ökad förståelse för jordbruksnäringens utveckling och förkovran gör sig allt star-

kare gällande, vara ännu mera utbrett än någonsin tillföre. Förevarande spörsmål berör ju nämligen i viss mån den mycket livligt diskuterade frågan, huru man i de trakter, där huvudparten av de i motionerna åsyftade skogarna äro belägna, skall kunna åstadkomma nya självständiga jordbruk och skydda redan befintliga. Även denna synpunkt torde således vara värd att i detta sammanhang beakta.»

Med stöd av det anförda tillstyrkte utskottet bifall till den i herr Vennerströms motion nr 156 gjorda hemställan, och andra kammaren fattade för sin del beslut i överensstämmelse med vad utskottet föreslagit.

Första kammaren, dit ärendet därefter överlämnades beslöt emellertid för sin del, sedan kammarens andra tillfälliga utskott avstyrkt den ifrågasatta utredningen, att icke biträda andra kammarens i ärendet fattade beslut.

Den föreliggande frågan har, såsom av det ovanstående framgår, upprepade gånger varit föremål för riksdagens prövning. Såvitt utskottet har sig bekant hava, sedan frågan senast förelåg till behandling, inga som helst nya fakta tillkommit och ej heller några nya synpunkter framförts, som kunde giva utskottet anledning att frångå den ståndpunkt, utskottet tidigare förfäktat — en ståndpunkt som av andra kammaren gillats såväl åren 1920 och 1921 som år 1922. Utskottet har därför beträffande den nu föreliggande motionen ansett sig kunna i sak inskränka sig till att åberopa vad som anförts i andra kammarens fjärde tillfälliga utskotts ovan återgivna utlåtande vid 1922 års riksdag och får med stöd därav hemställa,

Utskottet.

att andra kammaren för sin del ville besluta att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning snarast möjligt, huruvida åtgärder böra vidtagas för att till kronan återföra rekognitionshemman och till bergshanteringens understöd anslagna skogar, samt om framläggande för riksdagen av de förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 29 februari 1924.

På utskottets vägnar:

KARL WARD.

Närvarande: herrar *Ward*, *Andersson* i Storegården, *Isacsson*,*) *Gustafson* i Vimmerby, *Pettersson* i Köping, *Månsson* i Backa,*) *Kinmanson*, *Weibull*, *Norsell* *) och *Johansson* i Edsbyn.*)

*) Ej närvarande vid justeringen.

Reservationer:

1) av herrar *Andersson* i Storegården, *Kinmanson* och *Weibull*, vilka anført:

Frågan om återvinnande till kronan av upplåtna rekognitionshemman har tidigare vid upprepade tillfällen behandlats utav riksdagen och därunder

varit föremål för ingående och sakkunnig utredning. I synnerhet synes det oss till fullo hava blivit ådagalagt, dels genom den utredning, som verkställdes av kammarkollegium på hemställan av 1920 års andra lagutskott, dels genom Kungl. Maj:ts i högsta domstolen utslag av den 8 juni 1897, vari kronans återvinningstalan ogillades i alla de 17 rättegångar, som underställts domstols prövning, att kronan icke äger möjlighet att på rättslig väg utan vidare återvinna berörda rekognitionshemman.

Den utredning, som sålunda redan föreligger i här omhandlade fråga, synes oss vara så uttömmande och det högsta domstolens utslag, som ovan omförmäles, så prejudicerande, att ytterligare utredning — med ty åtföljande *kostnader* för staten — måste anses onödig.

På grund härav anse vi, att utskottet bort hemställa,

att ifrågavarande motion icke måtte till någon andra kam-
marent åtgärd föranleda.

2) av herr *Månsson* i Backa.